

have ledet Regeringen bort fra den Tanke at gaa over til en Statsbank, fordi det lettere ved en Statsbank end ved en Privatbank af denne Natur vil kunne ske, at der med eller uden Grund opstod Mistro til Pengesedlerne. Det vil altid være vanskeligere for en Statsbank, der jo paa mange Maader staar i Forhold til Finanserne og Finansernes Stilling i det givne Øjeblik, at holde sine Sedler saaledes, at de i det almindelige Renommé ere sikre, at enhver med Glæde tager imod dem. Er først Tilliden til en Stats eller Banks Sedelvæsen rystet, skal der mange Aar og mange Anstrengelser til, inden Tilliden paa ny genoprettes.

En anden Grund til at se bort fra Spørgsmaalet om en Statsbanks eller en Stats Udstedelse af Sedler er jo den, at en saadan Statsbank eller Afdeling af Finansministeriet vil jo, saavidt jeg ser, ikke ret vel være i Stand til at gøre Seddelmonopolet frugtbringende, vil ikke ret vel være i Stand til at skaffe Fordele ud af de Pengemidler, der repræsenterer den Del af Sedlerne, som ikke hviler paa Metal-dækningen. At en saadan Statsbank eller saadan Afdeling af Finansministeriet skulde give sig til at gøre Udlaan mod haandfaaet Pant eller diskontere Veksler eller deltage i Emissionen af fremmede Staters Laan eller lignende, det kunde der sikkert ikke være Tale om. Det vilde, saavidt jeg skønner, blive en meget begrænset Virkekreds, en saadan Statsbank eller Afdeling af Finansministeriet vilde kunne faa. Den vilde blive saa begrænset, at den i mange Tilfælde vilde vise sig slet ikke at være i Stand til i synderligt Omfang at anbringe de Penge, som bleve gjorte løse og ledige derigennem, at Reglerne for Metal-dækningen allerede vare fyldestgjorte, og der ikke behøvedes videre Metal-dækning. Jeg tror, at det meget let vilde komme dertil, at faktisk alligevel den allerstørste Del af Sedlerne vilde komme til at hvile paa Metal-dækning, der ingen Rente, intet Udbytte gav, saa det vilde vise sig, naar Aaret var omme, og Statsbanken eller vedkommende Afdeling af Finansministeriet skulde gøre op, hvor meget der egentlig var tjent derpaa, at der var tjent mindre end de Afgifter, som Nationalbanken efter det foreliggende Lovforslag vil komme til at yde.

Jeg tror slet ikke og er slet ikke enig med det ærede Medlem for Københavns 10de Valgkrads (P. Knudsen), naar han mener, at Seddeludstedelsesmonopolet er saa overordentlig indbringende en Forret-

ning. Selvfølgelig er det en god Forretning, men der kræves jo for det første, at Banken, der har Seddelmonopolet, altid udover selve Metal-dækningen skal have et ikke ubetydeligt Beløb parat til at kunne skyde ind i Metal-dækningen, saa snart Seddelmassen vokser. Det er altsaa langt fra hele den Sum, der ikke er dækket ved Metal, der kan disponeres over. Dernæst kan en saadan Anstalt kun i begrænset Grad naa en særlig høj Rente af sine Midler, idet den kun i begrænset Grad kan deltage i de Foretagender, som andre Banker kunne indlade sig paa, der ikke have de særlige Forpligtelser paa sig baade i Henseende til at holde Sedlerne i Orden og i Henseende til at holde hele Landets Pengeomsætning i Orden. Jeg er altsaa langt fra at dele det ærede Medlems Opfattelse af, at Nationalbanken paa de Penge, for Tiden 38 Mill. Kr., for hvilke der ikke er Metal-dækning, skulde kunne tjene 8 pCt. Jeg ved overhovedet ikke, hvorledes det ærede Medlem har tænkt sig, at disse 8 pCt. skulde tjenes. Jeg er saa langt derfra, at jeg hellere vil dividere med 4 for at komme til det rigtige Resultat.

Nu siger man: Denne Overenskomst, der er sluttet med Nationalbanken, maa være ganske overordentlig favorabel for Nationalbanken, eftersom det viser sig, at Aktierne siden da ere stegne i Kurs. Jeg vil herom sige, at hvis den Kursstigning, der er foregaaet med Aktierne, siden dette Lovforslag er forelagt, er mere end en almindelig Børsspekulation, da har den, synes jeg, en dobbelt Betydning, nemlig dels den, at der er en Del Folk, som har ment, at Nationalbanken har faaet en god Overenskomst, og som derfor har købt Aktier og derved har drevet Prisen paa disse Aktier i Vejret, og at der dels er et tilsvarende Antal Folk, der har ment, at Overenskomsten dog ikke er bedre, end at det nu er paa Tide, naar man kan faa en lille Smule højere Pris end den almindelige, at skille sig ved sine Aktier. Og de Folk, der have skilt sig ved dem, maa dog være dem, der have haft Aktierne i Forvejen og derved have haft mere Lejlighed til at sætte sig ind i Nationalbankens Forhold end de, der nu købe dem. Hvorledes det nu er eller ikke er, skal jeg dog lade staa ved sit Værd. Kun mener jeg, at den Omstændighed, at Aktierne stige i Kurs, ikke er noget afgørende Bevis for, at der her skulde være givet noget bort fra Statens Side.

Men hertil kommer ogsaa det, som